

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Erdős és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek, a dr. Bartus Ildikó ügyvéd által képviselt alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránti indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. március 1. napján kelt 24.G.40.860/2010/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltséget 700.000 (hétszázezer) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az alperessel 2005. március 1-jén kötött, 2006. május 31-ig szóló szerződésben havi 300.000 forint + ÁFA díjazás, valamint 60.000 forint + ÁFA költségátalány ellenében vállalta, hogy felveszi a kapcsolatot az alperes ... ügyfélszolgálati irodáival, felhossa a központba az oda beérkező számlákat, kérelmeket, leveleket, odaszállítja a szükséges nyomtatványokat, feldolgozásra átadott anyagokat, előkészíti a helyszíni postázásokat, az 1 millió forintnál nagyobb forgalmat lebonyolító szolgáltatóknál szűrőpróbaszerű helyszíni ellenőrzést tart, próbavásárlást végez, az árkedvezmények megadását ellenőrzi, és szükség esetén sportrendezvények szervezésében, lebonyolításában vesz részt. A szerződés

szerint a felperes a folyamatos munkáról az alperesi igazgatótanács elnökének köteles szükségszerűen beszámolni, és minden utasítást tőle kap meg.

A peres felek 2005. szeptember 1-jén vállalkozási szerződést kötöttek, melyben a felperes vállalta 2005. szeptember 1-től 2006. május 30-ig bezárólag szolgáltatói címjegyzék készítését, havi 300.000 forint + ÁFA díjazás, valamint 60.000 forint + ÁFA költségátalány ellenében, a szerződés szerint a címjegyzék teljes nyomdai előkészítését 2006. január 31-ig köteles befejezni, és gondoskodni arról, hogy a nyomda az anyagot ezt követően átvehesse, emellett a nyomás előtti lektorálás is a feladatát képezte.

A 2005. március 1-jei szerződés alapján a felperes havonta 200.000 forint + ÁFA díjról, valamint 60.000 forint + ÁFA költségtérítésről állított ki számlát, melyek alapján a kifizetés megtörtént.

A felperes a 2005. március 1-jei és szeptember 1-jei szerződés szerinti elszámolásra hivatkozással 2006. november 3-án 2006. november 11-i fizetési határidővel ... sorszámon bruttó 1.800.000 forintról, ... sorszámon bruttó 3.888.000 forintról állított ki számlát, melyet az alperes többszöri felszólítás ellenére sem egyenlített ki; vitatta fizetési kötelezettségét, arra hivatkozással, hogy a felperesi teljesítésnek megfelelő pénzbeli szolgáltatást nyújtott, és 2006. május 31-én a szerződések közös elszámolás alapján azzal szűntek meg, hogy a felperes további követelést nem támaszt.

A felperes a keresetében a 2005. március 1-jei és a 2005. szeptember 1-jei megállapodásban foglaltak szerződésszerű teljesítésére hivatkozással a ... és ... sorszámú számlák szerinti, mindösszesen 5.688.000 forint és annak 2006. november 11-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatára támasztott igényt, követelése összegét a 2008. január 3-án kelt előkészítő iratában részletezve. Előadta, hogy az alacsonyabb összegű számlázást az alperes kérte, átmeneti likviditási gondjaira hivatkozva, a szerződést azonban a díj tekintetében nem módosították, a felperes a különbözetről nem mondott le.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen arra hivatkozott, hogy 2006. május 31-én mindkét jogviszony megszűnt, egymással elszámoltak, melynek során a felperes írásban akként nyilatkozott, hogy további követelése egyik szerződés vonatkozásában sincs. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a felperesi teljesítés pénzbeli ellenértékét megfizette, ugyanis a 2005. március 1-jei szerződés alapján nem tett eleget az ügyfélszolgálati irodákkal történő kapcsolattartásnak, az iratokat az irodavezetők adták fel postán, utóbbi egyébként azok szerződéses kötelezettségét is képezte. Nincs adat arra vonatkozóan, hogy a felperes a szűrőpróbaszerű helyszíni ellenőrzési kötelezettségének eleget tett volna, továbbá mindösszesen öt alkalommal vett részt sportrendezvény szervezésében, mindezekért 3.114.473,50 forintot számlázott, mely kifizetésre került. A 2005. szeptember 1-jei szerződés alapján 2.535.000 forintot fizetett a felperesnek, aki nem működött közre az ellenérték kiszámlázásában, nem végezte el az anyag

nyomdai előkészítését, lektorálását, mellyel az alperes a ... Kft.-t bízta meg, így 2,4 millió forint többletráfordítása merült fel, melyet beszámítani kért a felperes követelésébe. Álláspontja szerint a felek közös megegyezéssel módosították a szerződés tartalmát, a felperesi szolgáltatásért fizetendő ellenértéket, ezt igazolja, hogy a felperes a szerződésben foglaltakhoz képest csökkentett összegben számlázott és az ennek megfelelő alperesi teljesítést elfogadta.

A felperes vitatta az alperes védekezésében hivatkozott 2006. május 31-i okirat, az azon felperes részéről szereplő névaláírás valóságát, aggályosnak minősítette a kiállítása körülményeit. Változatlanul állította szerződésszerű teljesítését, vitatta, hogy közöttük szerződésmódosítás jött volna létre, és a beszámítási kifogás elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 2009. november 12. napján kelt 24.G.41.807/2007/42. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította; a felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2010. április 8. napján kelt 10.Gf.40.029/2010/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján - figyelemmel a tényállás további feltárásának szükségességére - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárás során a felperes jogalapjában változatlan keresete tőkeösszegét 5.925.000 forintra felemelte, majd az eredeti, 5.688.000 forintos összegre leszállította, és ezután 2006. december 20-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest a 2011. február 8-án kelt előkészítő iratában részletezett számítás szerint.

Az alperes fenntartotta mindkét szerződés 2006. május 31-i megszűnésére és az elszámolás kölcsönös megtörténtére alapított védekezését; változatlanul állította, hogy a 2005. március 1-jei szerződés havi díját a felperes által számlázott összegre kölcsönös megegyezéssel leszállították, melyet teljesített, így további pénzügyi szolgáltatással nem tartozik.

Mindkét szerződés vonatkozásában változatlanul hivatkozott felperes hiányos teljesítéssel megvalósuló szerződésszegésére, fenntartotta erre alapított beszámítási kifogását, a 2005. szeptember 1-jei szerződés vonatkozásában kiegészítve a védekezését azzal, hogy a felperes a nyomdai előkészítésre előírt 2006. január 31-i határidőt is elmulasztotta; az alperes elismerte, hogy ezen szerződés alapján díjfizetést részben sem teljesített.

A felperes változatlanul vitatta a 2006. május 31-i okirat aláírását, aggályosnak minősítette annak kiállítása körülményeit; változatlanul hivatkozott szerződésszerű teljesítésére, vitatta szerződésszegését, illetőleg azt, hogy közöttük szerződésmódosítás jött volna létre; a beszámítási kifogás elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 2011. március 1. napján kelt 24.G.40.860/2010/18. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek

5.688.000 forintot, annak 2006. december 20-tól a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összegét, valamint 1.272.790 forint perköltséget, továbbá a felperest 14.200 forint, az alperest 682.600 forint eljárási illeték Magyar Állam javára, külön felhívásra történő megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság a vállalkozói és megbízási elemeket magába foglaló szerződések vonatkozásában - alperes bizonyítási terhe mellett - elsődlegesen a 2006. május 31-i megállapodás létrejöttét vizsgálta, megállapította, hogy az alperes szakértői bizonyítási indítvánnyal nem élt, így az eredeti okiratot, annak ... általi aláírását alátámasztani nem tudta, a nyilatkozattétel megtörténtére tanúbizonyítást ajánlott fel. A lefolytatott tanúbizonyítás eredménye alapján az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, az alperes nem igazolta, hogy a márciusi szerződés vonatkozásában a felperes 100.000 forint + ÁFA összegről lemondott volna, az elszámolás a 2006. május 31-i megállapodásban foglaltak szerint megtörtént volna. A nyilatkozattételt tagadó ... tanúvallomása mellett az elsőfokú bíróság figyelembe vette az alperes 2006. május 31-i ... küldött-közgyűlésről szóló jegyzőkönyvben foglaltakat; a meghívottak érkezése és távozása vonatkozásában ... tanúvallomásában előadottakat, melyek kétségbe vonták és ... azon tanúvallomását, miszerint ... a lemondó nyilatkozatot az alperes ... úti székhelyén írta volna alá. ... és ... tanúk a megállapodás létrejöttének részletes körülményeire, a napszakra érdemi előadást nem tudtak tenni, releváns körülmények vonatkozásában bizonytalanságot mutattak, emellett az alperes érdekkörében álló személyek, így a közgyűlési jegyzőkönyvre is figyelemmel a tanúvallomásukat az elsőfokú bíróság a bizonyítékok köréből túlnyomórészt kirekesztette, és ... tanúvallomását valósnak fogadta el. Értékelte az elsőfokú bíróság azt is, ... nem tudott arra magyarázatot adni, hogy az állítólagos elszámolást követően további öt számla kiegyenlítésére miért került sor az alperes részéről, valamint életszerűtlen volt az az előadása, hogy ... magától kezdeményezte 100.000 forint + ÁFA összeggel alacsonyabb számlák kiállítását, ez ugyanis a felperes gazdasági érdekeivel ellentétes lett volna. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a körülmény, hogy a felperes öt hónapig követelést nem jelentett be, önmagában nem igazolja a lemondó nyilatkozat megtörténtét; a 2005. szeptemberi szerződés vonatkozásában ... tanúvallomása alapján elfogadta felperes azon érvelését, hogy az alperes gazdasági problémái miatt nem került sor számlakibocsátásra. ... és ... a cégek közötti jó partneri viszonyt maguk is alátámasztották a kisebb összegű számlák kibocsátása tekintetében.

A joglemondás bizonyítottsága hiányában az elsőfokú bíróság felperes teljesítését vizsgálta, figyelemmel a beszámítási kifogásban előadottakra is. A lefolytatott tanúbizonyítás eredménye alapján megállapította, az alperes felperes hibás, hiányos teljesítését nem bizonyította; ... tanú nem tudott a felperesi eljárás hiányosságairól, ... tanú egy alkalommal együtt kereste fel ...-ral az alperes vidéki kirendeltségeit és ő sem tudott arról, hogy ... a felperes eljárását kifogásolta volna. ... tanúvallomása szerint napi kapcsolatban állt ...-ral, nem tudott arról, hogy a felperesi eljárás kifogás tárgyát képezte volna, állította, hogy ... precízen és pontosan, szükség szerint látta el a feladatait. ... maga is előadta, hogy nem mindenütt igényelték az alperes közbenjárását, nem a felperesnek volt felróható,

hogy az összes ügyfélszolgálat a postázást nem igényelte. A sportrendezvények kapcsán elismerte, hogy több a felperes szervezésében valósult meg, a próbavásárlások vonatkozásában kifogásolta, hogy a felperes dokumentumokat nem mutatott fel, de a jogviszony fennállta alatt ezzel nem foglalkozott, nem nyert bizonyítást, hogy a felperes felé kifogást jelzett volna, ugyanakkor állította, hogy nevezettel megfelelő volt a munkakapcsolatuk. A 2005. szeptember 1-jei szerződés vonatkozásában elismerte felperes eljárását, állította, hogy a nyomda többször előkészítési hiányosságot jelzett, ez azonban bizonyítást nem nyert. A ... Kft. részéről ... a felperesi előadást alátámasztó tanúvallomást tett, előadta, hogy ... a szükséges jegyzéket a részükre megfelelő időben átadta és együttműködésük kielégítő volt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes csak a felperesi felszólítást követően hivatkozott hibás teljesítésre, nem igazolta, hogy korábban hiánypótlásra vagy korrekcióra szólította volna fel. Mindezek alapján a beszámítási kifogás alaptalanságára és felperes szerződésszerű teljesítésére vont következtetést, és a keresetnek helyt adott.

Az elsőfokú bíróság a perköltségre vonatkozó, részletesen indokolt döntését a Pp. 78. § (1) bekezdésében és a 81. § (1) bekezdésében, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakra alapította.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását a kereset elutasítását, másodlagosan a perköltség összegének mérséklését kérte.

Álláspontja szerint eredeti okirat hiányában a felperesi joglemondás körében tanúbizonyítást ajánlhatott fel, ... és ... egybehangzóan az elszámolás megtörténtét, a jogviszony megszűnését állították; utóbbi tanú vonatkozásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát, miért tekintette az alperes érdekkörébe állónak. Utalt arra is, az a körülmény, hogy a fenti tanúk nem emlékeztek az okirat kiállításának napszakára, több év távlatából nem aggályos, kétségesebb az lett volna, amennyiben a pontos időpontra emlékeznek. ... tanú vallomása csupán annyiban erősítheti meg a felperes által előadottakat, hogy a közgyűlés az adott napon 13:30-14:00 óra körül érhetett véget, ez azonban nem zárja ki, hogy a közgyűlést követően ... és ... által megnevezett helyszínen és módon kerüljön sor a megállapodás megszerkesztésére, mely terjedelme okán egy-két percet vehetett igénybe.

Az alperes álláspontja szerint több közvetett bizonyíték is alátámasztja a megállapodás létrejöttét, így az, hogy a 2005. szeptemberi szerződés vonatkozásában csak annak lejártát követő 5 hónappal később állított ki a felperes egyösszegű számlát, a 2005. márciusi szerződés vonatkozásában pedig havonta 100.000 forinttal kevesebbet számlázott, és csak a jogviszony megszűnését követően - ugyancsak 5 hónappal később - állított ki egyösszegű végszámlát. A 2006. december 6-i levél is a megállapodást igazolja, melyben az alperes a számlákat visszaküldte, jelezve, hogy a számlázás nyilvánvalóan csak tévedésen alapulhat a 2006. május 31-i megállapodásra figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság ... tanúvallomására tévesen alapította azon okfejtését, hogy az alperes likviditási problémái miatt kerülhetett sor a számlázás elmaradására, illetőleg az alacsonyabb összegű számlák kiállítására; egyfelől a per adatai szerint a

peres cégek egymással jó viszonyban voltak, így a felperes elsőbbséget élvezhetett volna a számlái kifizetési körében, továbbá a fenti tanú a 2010. december 7-i tárgyaláson a felperesi előadást kétségbe vonó, a likviditási nehézség fennálltát cáfoló tanúvallomást tett.

Álláspontja szerint tévesen értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a megállapodást követően négy számla kifizetésére került sor az alperes részéről, alaptalanul hagyta figyelmen kívül azon védekezését, hogy ezen számlák kiállítása és alperesi befogadása a megállapodás aláírását megelőzően történt, az okirat aláírásakor ezek kifizetésével még számoltak a felek.

Kifogásolta az alperes, hogy az elsőfokú bíróság ... tanúvallomását is tévesen értékelte; megállapítható az általa előadottakból, hogy 2004-2006. évig álltak kapcsolatban, jogviszonyba nem a felperessel, hanem a ... Kft.-vel kerültek, a tanú szerint 2006. márciusi ajánlatkérésről tárgyalt ...-ral, a 2005. szeptemberi szerződés 5. pontja szerint azonban a felperes 2006. január 31-ig tartozott befejezni a nyomdai előkészítést, így nyilvánvalóan nem teljesíthetett szerződésszerűen, ha csak a fenti határidőt követően kért árajánlatot.

Kérte a terhére megítélt perköltség mérséklését is, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltakra, tekintve, hogy a tényvázlatban rögzített 8 % + ÁFA ügyvédi munkadíj nem áll arányban sem a pertárgy értékével, sem az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, és indokolatlanul kétszeres összegben került megállapításra. Az eljáró ügyvéd ... így a tárgyalásokra történő utazás jelentős időt nem vett igénybe, és az ügy nem volt különösen bonyolult, tekintve, hogy a követelés alapját két számla képezte.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint rendkívül logikus logikai láncolat eredményeként hozott marasztaló ítéletet az elsőfokú bíróság, az alperes a ráháruló bizonyítási kötelezettségének kiiktatás ellenére nem tett eleget. A fellebbezés alaptalanul a lefolytatott bizonyítás eredményének eltérő értékelését célozza. Az alperes nem adta indokát továbbra sem annak, hogy a felperes miután mindkét szerződést szerződésszerűen teljesítette, miért mondott volna le a neki járó pénzbeli szolgáltatásról, illetőleg, hogy az alperes az állítólagos megállapodás létrejöttét követően miért teljesített. Utalt arra, az alperesnek érdekében állt az eredeti okirat hiánya, tekintve, hogy annak alapján vizsgálható lett volna, hogy azon nem ... névaláírása szerepel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellően megindokolta a mindkét eljárásra megállapított perköltség számítását is.

Az alperes fellebbezése részben, az elsőfokú perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés tekintetében megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ügy érdemében az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben teljes körűen feltárta, és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményének okszerű, Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő mérlegelésével vont következtetést a kereset megalapozottságára, az alperesi védekezés bizonyítatlanságára; sem a 2006. május 31-i megállapodás (továbbiakban: elszámolás) létrejötte, sem a beszámítási kifogással érvényesített követelés kétségmentes igazolást nem nyert.

Az alperes azon fellebbezési előadása, hogy az elszámolás létrejöttének a bizonyítására eredeti okirat hiányában csak tanúbizonyítást ajánlhatott fel, erre vonatkozó igazságügyi írásszakértői nyilatkozat hiányában kellően nem alátámasztott; éppen alperesi bizonyítási indítvány hiányában nem volt tisztázható a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.029/2010/7. számú, az eljárás megismétlését elrendelő végzésében kifejtetteknek megfelelően az, hogy az eredeti okirat, illetőleg az azon található eredeti aláírás közvetlen megvizsgálhatóságának a hiánya a Pp. 197. § (3) bekezdése szerinti bizonyítás elrendelésének akadálya-e.

A fenti másodfokú határozatban foglaltak szerint az elszámolásról szóló okirat kiállításakor nem teljesültek a Pp. 196. § (1) bekezdésében foglalt feltételek, így az egyszerű magánokiratnak minősül, melynek bizonyító erejét a törvény nem szabályozza, annak tartalmához a valódiság vélelme nem fűződik, valódisága ellenérdekű fél általi kétségbevonása esetén az okirattal bizonyítani kívánó felet terheli a magánokirat valódiságának a bizonyítása.

A felperes az alperesi védekezés alátámasztására becsatolt okiraton lévő aláírás valódiságát kétségbe vonta, így a Pp. 197. § (3) bekezdése szerinti bizonyítás, megelőzőleg pedig annak esetleges akadálya tisztázása vált szükségessé, mely az alperesi bizonyítási indítvány előterjesztése hiányában elmaradt, ezt az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a terhére, helyesen megállapítva, hogy az általa csatolt okirat felperes vitatásával szemben az elszámolás megtörténtét nem bizonyítja.

Nem vont le téves következtetést az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítás eredményének az értékelésekor sem; ... okirat aláírását, az elszámolás megtörténtét vitató tanúvallomásának a megdöntésére ... és ... tanúvallomása nem volt elégséges; ... és ... egymást teljesen kioltó tanúvallomást tett, a ... által vezetett cég pedig az alperes könyvelését végzi, így nevezett, az alpereshez fűződő üzleti kapcsolat okán nem volt teljesen érdektelennek tekinthető.

... és ... egyezően állította, hogy az elszámolás az alperes ... utcai irodájában történt meg, ezt azonban alappal kétségessé tett az az okirattal igazolt körülmény, hogy aznap az alperes más helyszínen küldött-közgyűlést tartott, oda ... nem a fent nevezettekkel együtt, hanem külön érkezett és onnan külön távozott. ... tanú társaságában érkezett és onnan vele együtt távozott, az őket szállító gépjármű kitérőt tett a tanú ... utcában lakó unokájához; arra vonatkozóan pedig nincs adat, hogy ... mikor és milyen körülmények között érkezett és távozott a küldöttgyűlésről. Kétségtelen, hogy ... tanú arra határozottan nem emlékezett, hogy őt ... a ... utcában megvárta-e, így nem zárható ki, hogy az elszámolásról az érintettek más helyszínen és időpontban mégis tárgyaltak, ugyanakkor ez életszerűtlen annak a tükrében, hogy aznap reggeltől kora délutánig együtt voltak, és az alperes saját állítása szerint is a csak néhány percet igénybe vevő elszámolásra akkor - akár közvetlenül a küldöttgyűlés befejezését követően - mégsem kerítették sort.

Nem okszerűtlen az elsőfokú bíróság mérlegelése a fellebbezésben hivatkozott közvetett bizonyítékokra figyelemmel sem; az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a 2005. márciusi szerződéstől eltérő, csökkentett összegű számlázás, illetve a 2005. szeptemberi szerződés szerinti számlázás elmaradása közös megállapodás, felperesi joglemondás eredménye volt, ezen bizonyítási kötelezettségének azonban nem tett eleget. A felperes az eltérő számlázás okaként az alperes likviditási nehézségeire alapított kérését jelölte meg, a fellebbezésben előadottakkal szemben ... tanúvallomása az alperes likviditási nehézségeinek alátámasztásául szolgált; nevezett tanú a 2010. december 7-i tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy az alperesnek volt likviditási problémája, mely 2005-ben kezdődött a nagy beruházásokkal egyidejűleg, az, hogy probléma adódott a gazdálkodásában nem a mérlegadatokról, hanem a pénzügyi tervből derült ki.

A fellebbezésben hivatkozott 2006. december 6-i levél ugyancsak nem kellő bizonyíték, az alperes egyoldalú, felperes által konzekvensen vitatott álláspontját tartalmazza, és az abban foglaltaknak ellentmond az állítólagos elszámolást követő alperesi teljesítés ténye; utóbbira nem ad kellő magyarázatot a számlák elszámolást megelőző felperesi kiállítására és alperesi befogadására, emellett a teljesítésre ... tanú sem tudott ésszerű indokot adni.

Nem osztja a Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezési érvelését ... tanúvallomásának a téves értékelésére vonatkozóan sem. Nevezett tanú azon nyilatkozatából, hogy nem a felperes, hanem a ... Kft. volt a szolgáltatói címjegyzék megrendelője, még nem következik a felperesi teljesítés hiánya, a tanú határozottan előadta, hogy a katalógussal kapcsolatos előkészítést ...-ral intézte, ő kért árajánlatot és részére a szükséges adatokat minden esetben megadta, az együttműködésük megfelelő volt.

A tanú azon előadásából, hogy 2006 márciusában küldött árajánlatokat, nem következik felperes fellebbezésben állított szerződésszegése; a 2005. szeptember 1-jén kelt szerződés alapján ugyanis 2006. május 30-ig bezárólag volt köteles teljesíteni, a 2006. január 31-i határidőt a teljes nyomdai előkészítésre írták elő, az alperes arra vonatkozóan, hogy ezen köztes időpont elmulasztása a számára milyen hátránnyal járt, tényelőadást sem tett, és a szolgáltatói címjegyzék határidőben történő elkészültét vitássá nem tette.

Mindkét szerződés bizonyított felperesi teljesítése alapot adott a szerződések alapján járó, alperest terhelő pénzbeli ellenszolgáltatás követelésére, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ügy érdemében határozva a keresetnek helyt adó döntést hozott.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés tekintetében részben, az alábbiak szerint megalapozott.

Az elsőfokú eljárás irataiból kitűnően a felperes a 2011. február 17-i tárgyaláson csatolt megállapodás szerint a jogi képviselője részére a pertárgy értékének 8 %-a + ÁFA összeget kitevő ügyvédi munkadíjat vállalt megfizetni; a jogi képviselő

24.G.40.860/2010/17. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata szerint mind az alap mind a megismételt eljárásban a megállapodás szerinti ügyvédi munkadíjat kívánta érvényesíteni.

Az elsőfokú bíróság az alperest perköltségként terhelő ügyvédi munkadíj összegének megállapításakor a fenti kérelemben foglaltaknak megfelelően járt el, tévesen figyelmen kívül hagyva, hogy a korábban hozott ítélet hatályon kívül helyezése nem változtat az eljárás egységességén, a megismételt eljárás nem elkülönült perköltség-számításra alapot adó másik ügy, így az ügyvédi munkadíj kétszeres felszámítására nincs lehetőség.

Ugyanakkor nem osztotta a Fővárosi Ítélőtábla a megállapodás szerinti ügyvédi munkadíj eltúlzottságára vonatkozó alperesi fellebbezési érvelést; a megállapodásban rögzített, a pertárgyérték 8 %-a + ÁFA-t kitevő ügyvédi munkadíj a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban áll, figyelemmel az eljárás időtartamára, valamint arra is, hogy a jogi képviselő részvételével zajló tárgyalásokon hosszas tanúmeghallgatásokra, valamint a jogi képviselők közötti többszöri írásbeli nyilatkozatváltásra került sor.

Mindezért a Fővárosi Ítélőtábla a felperes javára megállapított perköltség egyéb tételeit nem érintve az ügyvédi munkadíjként felszámított összeget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alapján - mellőzve a 2. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazását, -572.790 forinttal leszállította.

Az elsőfokú perköltségen túlmenően az elsőfokú bíróság ítélete helytálló, a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására és jogi következtetés levonására nem adtak alapot, ezért a Fővárosi Ítélőtábla a fellebbezéssel támadott határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezés tekintetében változtatta meg, egyebekben helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a pernyertes felperes jogorvoslati perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével megállapított, általános forgalmi adót is tartalmazó 100.000 forint jogi képviseleti munkadíjból áll.

Budapest, 2011. szeptember 6.

. Bánki Horváth Mária s. k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,
előadó bíró

Dr. Felker László s. k.,
bíró

A kiadmány hitelül

